

N:o 1.

Ank. till Riksd. Kansli den 13 Mars 1872, kl. 2 e. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 1) Betänkande N:o 1, rörande väckt förslag om ändring i Förordningen den 30 November 1855 angående expeditionslösen.

Till Utskottets behandling har blifvit hänvisadt ett af Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskott, på grund af en utaf Herr Jöns Andersson inom Andra Kammarerna väckt motion N:o 79, af Andra Kammarerna bifallet och jemlikt 63 § 3 mom. Riksdags-ordningen Första Kammarerna delgifvet Betänkande N:o 4, hvaruti Utskottet, efter att hafva vidrört det af motionären till stöd för sitt yrkande anmärkta förhållande, att genom Kongl. Kungörelsen den 23 November 1866 § 6 den ändring skett i ditiills gällande Charta-sigillata-förordningen, att, vid boupp-teckning, befrielse från stämpel må ega rum för efterlevande makes giftorätt, hvilken, ehvad den är större eller mindre, beräknas till hälften af behållningen, dels ock framhållit, hurusom äfven vid 1867 års riksdag motion väcktes i samma syfte, hvilken, efter tillstyrkan af dess Tillfälliga Utskott, af Andra Kammarerna bifölls, men i Första Kammarerna förföll i följd af betänkligheter, yttrade af tvänne talare, Utskottet ansett de af motionären och de i det återopade utskotts-betänkandet anförda skäl ega giltighet och därför hemställt

»att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet begära den ändring i nu gällande förordning angående expeditionslösen, den 30 November 1855, att, vid beräkning af lösen för domstols bevis om boupp-tecknings inlemnande och inregistrering, undantag skuli ega rum för efterlevande makes giftorätt, hvilken, ehvad den utgör mer eller mindre, må beräknas till hälften af behållningen.»

Bih. till Riksd. Prot. 1872. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 1 Häft.

Ehuru Utskottet icke vill förneka, att konsekvensen kunde tyckas fordra, att enahanda grunder följdes vid bestämmande af de afgifter, som enligt expeditionstaxan skola erläggas vid boupptecknings ingifvande till domstol, som de, hvilka återfinnas i Charta-sigillata-förordningen angående samma handlingars föræende med stänpladt papper, så tillåter sig dock Utskottet anmärka, dels att det torde vara osäkert, huruvida det i sistberörda Kongl. Kungörelse åsyftade stadgande är så rättvist, att *det* bör tjena till rättensnöre vid bestämmande af nu ifrågavarande afgifter, dels ock, att, om än statens rättighet är obestridd, att utan afseende på den minskning i dess inkomster derigenom kan uppkomma, nedsätta stämpelafgiften, så torde staten icke lika obetingadt kunna tillerkännas rättighet att, såsom utan tvifvel förhållandet blefve, om nu föreslagna ändring uti expeditionstaxan antoges, minska inkomsterna för dem af sina tjenstemän, hvilka icke vid emottagandet af nu innehafvande tjenst underkastat sig framdeles i afföningen möjligen skeende förändring eller reglering.

Domrarnes löneförmåner torde dessutom numera icke vara af den betydighet eller ens stå i det förhållande till det arbete, som af dessa tjenstemän fordras, att det borde komma i fråga att utan ersättning beröfva dem de inkomster, som genom nu anmärkta lösen kommer dem till godo; och ehuru Utskottet erkänner olämpligheten af det så kallade sportelsystemet, så är dock att befara, att genom en sådan partiel förändring, som den nu ifrågasatta, det åsyftade målet icke vunnas och att åtgärden ej blefve annat än en lappning på det gamla systemet, som möjligen snarare skulle komma att fördröja än befordra den reform i tjenstemännens afföning, som under den allmänna opinionens påtryckning icke länge numera kan låta vänta på sig.

På dessa skäl anser Utskottet sig
 icke kunna tillstyrka, att Andra Kammarens ofvanberörda beslut biträdades af Första Kammarern.

Stockholm den 13 Mars 1872.

På Utskottets vägnar:

N. S. v. Koch.